

ДЖАНИ РОДАРИ КАРПИАНЦИТЕ И КУЛАТА В ПИЗА

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Сутринта на 4 юни, като обикаляше около кулата в Пиза да продава сувенирчета на туристите, Карлето Паладино случайно повдигна очи към небето и видя един странен предмет, който летеше с поразителна бързина, уголемявайки се всеки миг.

— Гледайте! Летяща чиния!

На вика на Карлето отговориха десетки тревожни и уплашени гласове:

— Ето я!

— Това са марсианците! Да бягаме!

— Слиза точно тук!

Туристите също погледнаха нагоре. Смесиха се възклицания на всички езици: и на всички езици беше взето едно и също решение, защото за няколко секунди площадът опустя.

Единственият, който не побягна, беше Карлето Паладино. Той продаваше гипсови, мраморни и алабастрови макетчета на наклонената кула. Носеше ги наредени в едно сандъче, прикрепено с ремък на врата му.

— Да не съм луд да тичам така — разсъждаваше той. — Ами ако се спъна? Ами ако изпотроша стоката си, кой ще ми плати загубата? Господа марсианци, заповядайте! Ако сте дошли да видите камбанарията в Пиза, ето я тук, наклонена и прекрасна, както винаги. Искате ли да си купите един сувенир?

Докато Карлето разсъждаваше, без да се поддава на общата паника, летящата чиния спря на около сто метра от земята, после се спусна плавно и кацна до камбанарията. Една врата се отвори, показа се скафандър. В скафандъра сигурно имаше някакъв много любезен човек, защото първите му думи, произнесени на съвършен италиански език, бяха следните:

— Госпожи и господа, покорно молим да ни извините за безпокойството. Идваме от планетата Карпа, която се намира на тридесет и седем светлинни години от вашата планета. Смятаме да останем тук няколко минути. Не сме въоръжени и нямаме лоши намерения.

— Браво, добре говори — каза си Карлето. — Но къде ли е научил наречието на Лука^[1]?

Гласът, очевидно засилен от невидим високоговорител, повтори няколко пъти обръщението, а в това време туристи, продавачи на

сувенири, любопитни, деца, излизаха от своите скривалища и се приближаваха плахо. Внезапно обаче се чу вой на сирена, после на друга, след това на трета: някой беше телефонираше на полицията, друг на пожарната команда. Около летящата чиния веднага бе разгънат кордон от мъже в униформа; кордонът се отвори и пусна да мине кметът, който лично идваше да види какво се е случило.

Той излезе смело напред и без да се подготвя, произнесе кратка реч:

— Скъпи гости, щастливи сме да ви поздравим с добре дошли в древния и прочут град Пиза. Ние ценим вашите добри намерения и съжаляваме, че бързате. Ако бяхме предупредени, щяхме да ви подготвим посрещане, достойно за...

— Благодарим — каза гласът от скафандъра, — не се безпокойте. Ние ще имаме работа най-много четвърт час.

И при тези думи той скочи пъргаво на земята. След първия човек от космоса излязоха и други четирима, отпавиха се към кулата на Пиза и започнаха да я опипват, сякаш искаха да се уверят, че е истинска.

Четиримата говореха помежду си на неразбираем език. Ако се съдеше по скафандрите, във вида им нямаше нищо обезпокояващо: два крака, две ръце, една глава. Разбира се, можеше да имат опашка и антени, но те не се виждаха.

Кметът се приближи до първия човек от космоса, който, изглежда, беше преводач, и го запита:

— Не искате ли да се срещнете с представители на нашето правителство, на печата, с наши учени?

— Защо? — запита на свой ред човекът от космоса. — Не искаме да безпокоим толкова много важни личности. Ще си вземем кулата и ще си заминем.

— Ще си вземете... какво?

— Кулата.

— Господин комисар — извика кметът, — я елате да чуете!

Полицейският комисар, който бе чул много добре, смутен свали шапката си, после я сложи отново.

— Извинете, господин карпианец... мога ли да ви наричам така?

— Разбира се, ние наистина сме карпианци.

— Вижте, не сме сигурни дали сме разбрали правилно. Навярно искате да кажете, че се интересувате от кулата, вие и вашите приятели: желаете да я разгледате или да се качите на върха...

— Можете ли да допуснете — отговори карпианецът, — че сме направили такова дълго пътешествие, само за да я разгледаме? Ние сме тук, за да вземем кулата. Трябва да я занесем на Карпа. Виждате ли тази госпожа?

И той посочи един от четирите скафандри, които продължаваха да обикалят около кулата, сякаш взимаха размерите ѝ.

— Това е госпожа Бол, която живее в градчето Суп, на няколко километра от столицата на Обединената карпианска република.

Чувайки името си, госпожата се обърна пъргаво. Приблужи се до кмета и комисаря, като размахваше ръце и викаше нещо.

— Казва, че кулата е едно чудо — обясни преводачът, — много по-красива, отколкото на снимка.

— Добре — съгласи се комисарят, — но какво общо има госпожа Бол с разговора, който водехме?

— Има, има — отговори преводачът, — ние дойдохме заради нея. Ако позволите, ще ви обясня всичко отначало.

— Благодаря, може би така ще бъде по-добре.

— Трябва да знаете — продължи карпианецът, — че ние, без госпожата, естествено, работим за фирмата „Брик“, която произвежда прочутите концентрирани супи „Брик“. Миналата година нашата фирма обяви голям конкурс с премии. Госпожа Бол набра един милион точки и спечели втората премия, която бе именно кулата на Пиза. Там горе на планетата Карпа, познаваме много добре вашата планета, защото нашите летящи чинии я наблюдават от двеста години. Кулата в Пиза е много известна при нас. Госпожа Бол може да бъде сигурна, че когато кулата се издигне в нейната градина, хората от цялата планета Карпа ще се стичат да я гледат.

Кметът, който слушаше с отворена уста, се съвзе от вцепенението си, захапа лулата от обратния и край, плю и най-сетне успя да каже:

— Да не мислите да ни откраднете купата, за да я дадете на тази клюкарка? Господин комисар, изпълнете дълга си: арестувайте тези чужденци и ги затворете. А аз междувременно ще уведомя висшестоящите власти.

— Спокойно, спокойно — каза преводачът, — вие не можете да се противопоставяте на нашите намерения. Не познавате мощта на фирмата „Брик“. Я погледнете там горе.

Там горе, на петстотин метра от земята, една летяща чиния се поклащаше леко във въздуха.

— Ние не сме въоръжени — продължи преводачът, — но нашите придружвачи там горе разполагат с всякакъв вид оръжие. Все атомно, разбира се. При един мой знак целият град ще бъде сринат до земята. Нека уредим нещата като добри приятели. По-добре е за вас.

— Виж ти, виж ти — промърмори Карлето Паладино и междувременно, кой знае защо, прехвърли ремъка на сандъчето със сувенири през главата си и остави сандъчето на земята.

— Разбрахме ли се? — запита преводачът, като повиши глас.

Кметът и комисарят бяха затаили дъх. Тълпата наоколо бе занемяла в ужас. От време на време се чуваше само гласът на една жена, която викаше:

— Джорджина! Ренато!

Тези проклети деца изчезваха всеки миг от погледа на разтревожената майка.

В същия момент се случиха едновременно две неща: наклонената кула изчезна и от тълпата се надигна едно продължително възклицание на учудване.

— Видяхте ли? — каза карпианският преводач. — Много просто.

— Какво направихте с кулата? — извика кметът с пресипнал глас.

— Тя е на мястото си — отвърна преводачът, — но ние я намалихме малко, за да можем да я пренесем. Като стигнем на Карпа, ще ѝ възстановим нормалните размери.

И наистина — там, където преди миг кулата се издигаше в целия си ръст и наклоненост, в средата на празното пространство, останало след изчезването ѝ, можеше да се види една малка наклонена кула, досущ като ония гипсови, мраморни и алабастрови макетчета, които стояха наредени като войници в сандъчето на Карлето.

А какво се случи веднага след това?

Веднага след това — преди още карпианците да успеят да вземат кулата и да я сложат в джоба си — едно дребно човече с вик разкъса кордона, разбута карпианците и се хвърли върху мизерните останки от

големия паметник, както се хвърля куче върху гроба на господаря си (така поне разказват). Карпианците, изненадани, в първия миг не помръднаха. Но веднага след това те вдигнаха Карлето от земята (защото това беше именно той), изтръгнаха от ръцете му кулата и пак го оставиха на земята да продължава да беснее.

Карлето се изправи, сякаш нищо не се беше случило, изтупа праха от дрехите си и изчезна.

— Готово — каза преводачът, — ние имаме кулата, а на вас остават толкова много други красиви неща. Мисията, с която бяхме натоварени от фирмата „Брик“, е завършена. Не ни остава друго, освен да ви кажем довиждане.

— Вървете по дяволите — избухна кметът, — това е истинско разбойничество! Един ден ще съжелявате за това. И ние ще имаме летящи чинии...

— На ти супа с премии... — долетя някакъв глас от площада.

— Ще съжелявате за това! — повтори кметът.

Карпианците вече се готвеха да влязат в своя апарат, когато Карлето излезе плахо напред:

— Господа карпианци — каза той с тънък глас.

— Имате ли да кажете нещо? — запита учтиво преводачът.

— Имам една молба. Тъй като госпожа Бол получи своята премия... ако вие бихте искали...

— Какво?

— Ето, аз имам тук едно макетче от нашата хубава камбанария. Това е малка мраморна играчка, както виждате. На вас няма да ви струва нищо да я увеличите... Така поне ще имаме един спомен от нашата камбанария.

— Но няма да бъде истинската — каза учуден преводачът.

— Какво да се прави, ще се задоволим и с това — отвърна Карлето.

Преводачът обясни на своите колеги, които избухнаха в смях. И след като се насмяха доволно, взеха макетчето на Карлето, поставиха го точно на място, насочиха към него своите уреди и так! — ето отново наклонената кула в естествена големина.

— Ама че работа! — извика кметът. — Фалшификация! Все едно да пиеш цикория вместо кафе.

Но Карлето го дръпна за ръкава и му пошепна нещо на ухото. Карпианците не забелязаха това, защото бяха влезли вече в своя космически кораб, бяха излетели и потънали в небесната синева. Тогава кметът започна да танцува пред отчаяната тълпа.

— Горкият, полудя от скръб! — въздишаха хората.

— Глупчовци — викаше Карлето, — вие сте само едни глупчовци! Наистина ли мислите, че гражданите на Пиза ще допуснат да им бъде взета камбанарията? Не само сте глупчовци, ами на всичко отгоре сте и разсеяни! Не видяхте ли, че им я смених под носа, когато се преструвах, че плача? Знаете ли какво отнесоха? Едно сувенирче от двеста лири, с отстъпката за сто и петдесет. Тази е нашата истинска кула: погледнете я, пипнете я, прочетете всички имена, които сте надраскали върху нея...

— Вярно, вярно — извика един глас. — Ето тук имената на моите деца: Джорджина и Ренато. Тази сутрин ги написаха.

Излишно е да казваме, че Карлето бе понесен тържествено на ръце.

Туристите изкупиха всичките му сувенирчета, заплащайки три пъти по-висока цена от тази, която той искаше.

А кметът се заливаше от смях при мисълта за онези нещастни карпианци, които бяха изминали милиарди, милиарди километри, за да отнесат със себе си спомена за находчивостта на Карлето Паладино.

[1] Град в областта Тоскана в Италия. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.